YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu toinen jaosto)

10 päivänä heinäkuuta 1996 *

Asiassa T-482/93,

Martin Weber ja Maria Weber, kotipaikka Hemau (Saksa),

Martin Weber GdbR, saksalainen yhtiö, kotipaikka Hemau,

edustajanaan asianajaja Hartwig Schneider, Pacellistraße 8, München,

kantajina,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet Ulrich Wölker ja Claudia Schmidt, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

jossa vaaditaan lopullisten alueellisten viitemäärien arvojen vahvistamisesta soijapapujen ja rapsin-, rypsin- ja auringonkukansiementen tuottajille markkinointivuodeksi 1992/1993 annetun asetuksen (ETY) N:o 525/93 kumoamista (EYVL L 56, s. 18),

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja H. Kirschner sekä tuomarit B. Vesterdorf, C. W. Bellamy, A. Kalogeropoulos ja A. Potocki,

kirjaaja: H. Jung,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 13.3.1996 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Tosiseikat ja asiaa koskevat säännökset

1 Kantajana oleva Martin Weber GdbR on Saksan siviilioikeuden mukaan perustettu yhtiö (Gesellschaft des bürgerlichen Rechts, jäljempänä BGB-yhtiö), jota johtavat

sen ainoina yhtiömiehinä Martin ja Maria Weber. Yrityksen toimialaan kuuluu 42 hehtaarin tilan viljeleminen Baijerissa; osa tilan pinta-alasta käytetään rapsin viljelyyn.

Öljysiemeniä koskeva tukijärjestelmä

2 Tukijärjestelmästä soijapapujen, rapsin-, rypsin- ja auringonkukansiementen tuottajille 12 päivänä joulukuuta 1991 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 3766/91 (EYVL L 356, s. 17, jäljempänä asetus N:o 3766/91 *) on otettu käyttöön järjestelmä, joka perustuu korvauksen maksamiseen suoraan tuottajalle yhteisön eri alueiden keskituotosten perusteella kulloinkin vahvistetun hehtaarikohtaisen määrän mukaan. Järjestelmän soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt on annettu soijapapujen, rapsin-, rypsin- ja auringonkukansiementen tuottajien tukijärjestelmän soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 10 päivänä maaliskuuta 1992 annetussa komission asetuksessa (ETY) N:o 615/92 (EYVL 1992 L 67, s. 11, jäljempänä asetus N:o 615/92).

3 Asetuksen N:o 3766/91 3 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavasti: "Öljysiementen ennakoiduksi viitehinnaksi vahvistetaan 163 ecua tonnilta." Komission selvitysten mukaan tämä hinta vastaa öljysiementen arvioitua viitehintaa, joka odotetaan saatavaksi siemenistä keskipitkän ajan kuluessa vakiintuneilla maailmanmarkkinoilla.

4 Saman asetuksen 3 artiklan 2 kohdassa säädetään: "Öljysiementen yhteisön viitemääräksi vahvistetaan 384 ecua hehtaarilta." Komission mukaan tämä summa on teoreettinen arvo, joka vastaa korvauksen ennakoitua keskimäärää hehtaarilta yhteisössä.

* Tämä ja muut tässä tuomiossa mainitut asetukset asetusta N:o 136/66/ETY lukuun ottamatta on suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa.

5 Tuottajille maksettava korvaus vahvistetaan kahdessa vaiheessa.

6 Asetuksen N:o 3766/91 3 artiklan 3 kohdan mukaan komissio vahvistaa aluksi kullekin asetuksen 2 artiklan mukaisesti määräytyvälle tuotantoalueelle "ennakoidun alueellisen viitemäärän" ottaen huomioon yhteisön keskimääräisen viljan- tai öljysiemenen tuotoksen välisen ja kyseessä olevan alueen keskimääräisen tuotoksen suhteen.

7 Tämän jälkeen komissio vahvistaa rasva-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 22 päivänä syyskuuta 1966 annetun neuvoston asetuksen N:o 136/66/ETY (EYVL 1966, 172 s. 3025, jäljempänä asetus N:o 136/66) 38 artiklassa säädetyn "hallintokomiteamenettelyssä" asetuksen N:o 3766/91 3 artiklan 4 kohdan mukaan "lopullisen alueellisen viitemäärän" ennen kunkin markkinointivuoden tammikuun 30 päivää.

8 Viimeksi mainitun säännöksen mukaan "komissio — — laskee todetun öljysiementen viitehinnan perusteella lopullisen alueellisen viitemäärän. Lopullisessa laskennassa ennakoitu viitehinta korvataan todetulla viitehinnalla. Huomioon ei oteta hinnanvaihteluita, jotka ovat korkeintaan 8 prosenttia ennakoidusta viitehinnasta".

9 Tästä seuraa, että jos asetuksen N:o 3766/91 3 artiklan 4 kohdan mukaisesti todettu viitehinta vaihtelee yli 8 prosenttia suhteessa ennakoituun viitehintaan, lopullinen alueellinen viitemäärä vahvistetaan mukauttamalla ennakoitua alueellista viitemäärää kyseessä olevan vaihtelun mukaan. Lisäksi asetuksen N:o 3766/91 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti lopullista alueellista viitemäärää on pienennettävä, jos käy ilmi, että kyseessä olevan siemenen viljelyyn varattu viljelyala ylittää 6 artiklan 1 kohdassa vahvistetun taatun enimmäispinta-alan.

10 Asetuksen N:o 3766/91 4 artiklan 1 kohdan mukaan ainoastaan yhteisön alueelle sijoittautuneilla sellaisilla tuottajilla, jotka kylvävät asetuksen 1 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden siemeniä tarkoituksenaan korjata niistä sato, on oikeus vaatia maksun maksamista suoraan alueellisen järjestelmän mukaan. Asetuksen 4 artiklan 2 kohdan mukaan tuottajalla on oikeus maksuun, jos hän on kylvänyt siemenet kyseistä aluetta varten vahvistettuun viimeiseen päivään mennessä ja jättänyt hakemuksen. Asetuksen 4 artiklan 3 kohdassa täsmennetään, että hakemukset voidaan jättää ainoastaan 1989/1990 ja 1990/1991 välisenä aikana peltokasvien viljelyyn käytettyjen peltoalojen osalta.

11 Oikeus maksun saamiseen suoraan myönnetään ainoastaan niiltä viljelysaloilta, jotka täyttävät asetuksen N:o 615/92 3 artiklan 1 kohdassa säädetyt edellytykset. Jätettyjen hakemusten on sisällettävä asetuksen 3 artiklan 2 kohdassa ja liitteessä II vaaditut tiedot ja selvitykset.

12 Asetuksen N:o 3766/91 4 artiklan 5 kohdassa säädetään, että hakemuksen jättävillä tuottajilla on oikeus sellaiseen ennakkomaksuun, joka on enintään 50 prosenttia ennakoidusta alueellisesta viitemäärästä, ja että jäsenvaltioiden on huolehdittava tarpeellisesta valvonnasta sen varmistamiseksi, että oikeus ennakkomaksuun on perusteltu.

13 Asetuksen N:o 615/92 5 artiklassa säädetään, että tuottajalle myönnetään oikeus lopulliseen maksuun ainoastaan silloin, kun toimivaltaisille viranomaisille on jätetty määräajassa satoilmoitus, joka sisältää vähintään asetuksen liitteessä III tarkoitetut vähimmäistiedot.

14 Saman asetuksen 8 artiklassa täsmennetään, että jäsenvaltiot suorittavat lopulliset maksut niihin oikeutetuille tuottajille 60 päivän kuluessa lopullisten alueellisten viitemäärien julkaisemisesta *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Markkinointivuosi 1992/1993

15 Uuden järjestelmän käyttöönottamisesta aiheutuneen viivästymisen takia jäsenvaltioille annettiin soijapapujen, rapsin-, rypsin- ja auringonkukansiementen tuottajille maksettavien ennakkomaksujen arvon vahvistamisesta markkinointivuodeksi 1992/1993 27 päivänä toukokuuta 1992 annetussa komission asetuksessa (ETY) N:o 1405/92 (EYVL L 146, s. 56) lupa suorittaa tuottajille ennakkomaksuna 50 prosenttia siitä ennakoidusta alueellisesta viitemäärästä, joka on laskettu jäsenvaltioiden komissiolle alueellistamissuunnitelmien yhteydessä toimittamien tietojen perusteella.

16 Saadakseen markkinointivuoden 1992/1993 maksun suoraan Martin Weber GdbR jätti 24.5.1992 toimivaltaisille kansallisille viranomaisille asetuksen N:o 3766/91 4 artiklan 2 kohdan ja asetuksen N:o 615/92 3 artiklan mukaisen hakemuksen, jonka oli allekirjoittanut Martin Weber.

17 Martin Weber GdbR lähetti 23.8.1992 toimivaltaisille kansallisille viranomaisille asetuksen N:o 615/92 5 artiklassa tarkoitetun satoilmoituksen, jonka oli allekirjoittanut Martin Weber. Siitä käy ilmi, että Martin Weber GdbR on viljellyt 6,37 hehtaarilla rapsia ja saanut satoa 27,4 tonnia. Yhtiö ilmoitti saaneensa tonnilta rapsin puhdistamisen ja kuivaamisen jälkeen lopullisena nettohintana 263,10 Saksan markkaa (DEM) eli 111,76 ecua tonnilta.

18 Amt für Landwirtschaft und Bodenkultur Regensburg (Regensburgin maatalous- ja maanviljelyspiiri) myönsi asetuksen N:o 3766/91 4 artiklan 5 kohdan ja asetuksen N:o 615/92 4 artiklan nojalla Martin Weber GdbR:lle ennakkomaksuna 3 879,65 Saksan markkaa (eli 1 648,11 ecua).

19 Komissio antoi 5.3.1993 asetuksen (ETY) N:o 515/93 ennakoitujen alueellisten viitemäärien arvon vahvistamisesta soijapapujen ja rapsin-, rypsin- ja auringonkukansiementen tuottajille markkinointivuodeksi 1992/1993 (EYVL L 55, s. 43, jäljempänä asetus N:o 515/93). Baijerin ennakoiduksi alueelliseksi viitemääräksi vahvistettiin 517,42 ecua/ha (1 218,10 DEM/ha).

20 Komissio antoi 8.3.1993 asetuksen (ETY) N:o 525/93 lopullisten alueellisten viitemäärien arvon vahvistamisesta soijapapujen ja rapsin-, rypsin- ja auringonkukansiementen tuottajille markkinointivuodeksi 1992/1993 (EYVL L 56, s. 18, jäljempänä riidanalainen asetus). Riidanalaisen asetuksen liitteestä II ilmenee, että Baijerin lopulliseksi alueelliseksi viitemääräksi vahvistettiin myös 517,42 ecua/ha (1 218,10 DEM/ha).

21 Riidanalaisen asetuksen liitteessä I annetaan lyhyt selvitys lopullisten alueellisten viitemäärien laskennasta öljysiementen tuottajille seuraavasti:

"Kaikille öljysiemenille on määrätty erikseen todettu viitehinta, joka vastaa keskimääräistä maailmanmarkkinahintanoteerausta markkinointivuoden 1992/1993 aikana.

Nämä todetut viitehinnat on laskettu käyttämällä perusteina heinäkuun 1992 ja tammikuun 1993 välisenä aikana öljysiemeniä koskeneita noteerauksia ja öljysiementen irtotavaratoimitusten hintoja edustavilla satama-alueilla. Hinnat on

ilmaistu Rotterdamin perusteella. Havainnoissa on mahdollisuuksien mukaan otettu huomioon toimitusten ja noteerausten kuluvan kuukauden hinnat, ja toimitusten termiinihinnat.

Todettujen viitehintojen perusteella ennakoituja alueellisia viitemääriä ei ole tarpeen mukauttaa asetuksen (ETY) N:o 3766/91 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetulla tavalla.

Tukeen oikeuttavien öljysiementen viljelyyn varattujen alojen arviointi on tehty äskettäin.

Näin laskettujen alojen perusteella ei ole tarpeen mukauttaa ennakoituja alueellisia viitemääriä asetuksen (ETY) N:o 3766/91 6 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetulla tavalla.

Markkinointivuoden 1992/1993 lopulliset alueelliset viitemäärät ovat samat kuin ennakoidut alueelliset viitemäärät ja ne on otettu liitteeseen II."

22 Amt für Landwirtschaft und Bodenkultur Regensburg myönsi 28.4.1993 tekemällään päätöksellä Martin Weber GdbR:lle suoraan maksettavan kokonaismaksun, joka vastaa Baijerille vahvistettua lopullista alueellista viitemäärää ja viljeltyä alaa, eli sen suuruus on

1 218,10 DEM (517,42 ecua) X 6,37 = 7 759,29 DEM (3 296,22 ecua).

23 Kun otetaan huomioon ennakkomaksuna maksettu 3 879,65 DEM, maksettavaksi jäävä määrä on 3 879,64 DEM.

24 Martin Weber GdbR on riitauttanut tämän päätöksen kansallisessa laissa säädetyn määräajan kuluessa. Se on pyytänyt Amt für Landwirtschaft und Bodenkultur Regensburgia lykkäämään asian ratkaisemista niin kauan kuin asia on vireillä yhteisöjen tuomioistuimissa. Asian kansallista käsittelyä on siten tällä hetkellä lykätty.

Oikeudenkäyntimenettely

25 Martin Weber GdbR on nostanut 11.5.1993 yhteisöjen tuomioistuimen kirjaamoon jättämällään kannekirjelmällä tämän kanteen, joka on rekisteröity numerolla C-273/93. Kannekirjelmään on liitetty molempien yhtiömiesten eli Martin ja Maria Weberin allekirjoittama valtakirja.

26 Komissio on 28.5.1993 tehnyt eri asiakirjalla oikeudenkäyntiväitteen, jonka mukaan Martin Weber GdbR:lla ei ole oikeudenkäyntikelpoisuutta esiintyä asianosaisena ja jonka mukaan asetus ei koskenut kantajaa "erikseen" ETY:n perustamissopimuksen 173 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetulla tavalla.

27 Yhteisöjen tuomioistuin on siirtänyt asian yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 27.9.1993 antamallaan määräyksellä Euroopan yhteisöjen ensim-

mäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustamisesta tehdyn neuvoston päätöksen 88/591/EHTY/ETY/Eurotom muuttamisesta 8 päivänä kesäkuuta 1993 tehdyn neuvoston päätöksen 93/350/Euratom/EHTY/ETY (EYVL L 144, s. 21) mukaisesti. Asia on rekisteröity numerolla T-482/93.

28 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on 30.3.1994 antamallaan määräyksellä korjannut kantajan nimeä väliaikaisesti lisäämällä siihen Martin Weber GdbR:n yhtiömiehet Martin ja Maria Weberin, joiden katsotaan luonnollisina henkilöinä olevan myös kantajia. Se on sen jälkeen siirtänyt prosessiväitteen käsittelemisen pääasian yhteyteen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on vielä pyytänyt Martin GdbR:ää ja Webereitä (jäljempänä kantajat) esittämään hakemuksen ja ilmoituksen, jotka he ovat jättäneet kansallisille viranomaisille saadakseen hakemansa suoraan maksettavan maksun.

29 Esittelevä tuomari on 19.9.1995 tehdyllä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päätöksellä määrätty toiseen (laajennettuun) jaostoon, minkä johdosta asia on siirretty tälle samalle jaostolle.

30 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (toinen laajennettu jaosto) on päättänyt esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia. Vastaajaa on kuitenkin pyydetty työjärjestyksen 64 artiklassa tarkoitettujen prosessinjohtotoimien yhteydessä vastaamaan kirjallisesti tiettyihin kysymyksiin ja esittämään tiettyjä sellaisia "viitehinnan" laskemista koskevia asiakirjoja, joihin viitataan asetuksen N:o 3766/91 3 artiklan 4 kohdassa ja riidanalaisen asetuksen liitteessä I. Vastaaja on jättänyt vastauksensa 20.2.1996.

31 Asianosaiset ovat esittäneet suulliset lausumansa ja vastanneet ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin 13.3.1996 pidetyssä julkisessa istunnossa.

Asianosaisten vaatimukset

32 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

— kumoaa riidanalaisen asetuksen siltä osin kuin se koskee soijapapujen ja rapsin-, rypsin- ja auringonkukansiementen tuottajille markkinointivuodeksi 1992/1993 maksettavia lopullisia alueellisia viitemääriä,

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

33 Vastaaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

— jättää kanteen tutkimatta ja toissijaisesti hylkää sen perusteettomana,

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut

Asianosaisten esittämät kanneperusteet ja perustelut

34 Kantajat esittävät vaatimustensa tueksi kaksi kumoamista koskevaa kanneperustetta. He esittävät ensinnäkin EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan nojalla, että asetusta ei ole perusteltu riittävästi. Toiseksi he esittävät, että mielivaltaiset säädökset kieltävää oikeuden periaatetta on loukattu. Kantajat väittävät pääasiallisesti, että heidän suoraan saamansa korvausmaksu on liian pieni sen vuoksi, että komissio on laskenut asetuksen N:o 3766/91 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun "viitehinnan" mielivaltaisesti välttääkseen sen, että hinta olisi yli 8 prosenttia 3 artiklan 1 kohdassa vahvistettua ennakoitua alueellista viitehintaa 163 ecua tonnilta alhaisempi, ja

välttääkseen siten tuottajille suoraan maksettavien maksujen korottumisen. Riidanalainen asetus ei millään tavoin vastaa kysymyksessä olevan tarkastelujakson todellista markkinatilannetta. Komissio on rikkonut asetuksen N:o 3766/91 3 artiklan 4 kohtaa ottamalla virheellisesti huomioon vuosien 1993 helmi- ja maaliskuun hinnat. Komissio on myös menetellyt virheellisesti lisätessään Hampurin osalta todettuun hintaan hypoteettiset kuljetuskulut Rotterdamiin. Kantajat ovat viitanneet suullisessa käsittelyssä kanneperusteidensa tueksi komission ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle ilmoittamiin lukuihin (ks. edellä 30 kohta).

35 Komissio esittää ensisijaisesti, että kannetta ei voida ottaa tutkittavaksi, ja toissijaisesti, että se on perusteltu.

Tutkittavaksi ottaminen

36 Vastaaja esittää vaatimuksensa tueksi kaksi perustetta, joiden nojalla kanne olisi jätettävä tutkimatta. Ensiksi kantaja Martin Weber GdbR:ltä puuttui oikeudenkäyntikelpoisuus esiintyä asianosaisena. Toiseksi riidanalainen asetus ei koskenut sitä EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan toisessa kohdassa tarkoitetulla tavalla "erikseen".

Kanneperuste, jonka mukaan Martin Weber GdbR ei ole oikeudenkäyntikelpoinen

Asianosaisten perustelut

37 Vastaaja väittää, että Bürgerliches Gesetzbuchin (Saksan siviililakikirja) 705 pykälän ja sitä seuraavien pykälien mukaan perustetulla BGB-yhtiöllä Martin Weber GdbR:llä ei ole oikeuskelpoisuutta Saksan lain mukaan, eikä se näin ollen voi Zivilprozeßverordnungin (Saksan oikeudenkäymiskaari) 50 pykälän mukaan itse esiintyä asianosaisena oikeudenkäynnissä. Vaikka EY:n perustamissopimuksen

173 artiklan toisessa kohdassa olevan "oikeushenkilö" käsitteen ei välttämättä tarvitse vastata jäsenvaltioiden erilaisten oikeusjärjestysten sisältämiä käsitteitä (asia 135/81, Groupement des agences de voyages v. komissio, tuomio 28.10.1982, Kok. 1982, s. 3799, 10 kohta), Martin Weber GdbR ei täytä niitä itsenäisyyttä ja vastuullisuutta koskevia edellytyksiä, joiden perusteella oikeudenkäyntikelpoisuus esiintyä asianosaisena yhteisöjen tuomioistuimissa ratkaistaan (ks. asia 15/63, Lassalle v. parlamentti, määräys 14.11.1963, Kok. 1964, s. 97, 100 ja asia 18/74, Syndicat général du personnel v. komissio, tuomio 8.10.1974, Kok. 1974, s. 933, 7 kohta). Vastaajan mukaan Weberien olisi siten pitänyt nostaa esillä oleva kanne eikä Martin Weber GdbR:n.

38 Kantajat myöntävät, ettei BGB-yhtiö Martin Weber GdbR ole oikeushenkilö, mutta korostavat, että sen yhtiösopimuksesta käy ilmi, että yhtiö täyttää yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan vaadittavat itsenäisyyttä ja vastuullisuutta koskevat edellytykset. Kantaja Martin Weber GdbR:llä on näin ollen oikeus esiintyä kantajana yhteisön tuomioistuimissa.

39 Toissijaisesti Weberit vaativat, että heidät katsottaisiin kantajiksi tässä asiassa. He korostavat, että he ovat allekirjoittaneet kanteen nostamiseen valtuuttavan, kannekirjelmän liitteenä olevan valtakirjan ja että he ovat Martin Weber GdbR:n ainoat yhtiömiehet.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

40 Kannekirjelmän sivulta 2 ja kannekirjelmän liitteeksi otetusta Martin Weber GdbR:n yhtiösopimuksesta käy ilmi, että Weberin puolisot ovat yhtiön ainoat yhtiömiehet ja edustajat. Lisäksi Martin ja Maria Weber ovat allekirjoittaneet omalla nimellään kanteen nostaneelle asianajajalle annetun valtakirjan, joka myös on kannekirjelmän liitteenä. Tällaisessa tilanteessa on tulkittava, että Martin ja Maria Weber ovat myös nostaneet oikeudenkäyntikanteen ja että kannetta ei ole nostettu pelkästään Martin Weber GdbR:n nimissä.

41 Koska kysymys on yhdestä ja samasta kanteesta, ei siten ole enää tarpeen tutkia Martin Weber GdbR:n oikeudenkäyntikelpoisuutta esiintyä asianosaisena yhteisöjen tuomioistuimissa (ks. asia T-480/93 ja T-483/93, Antillean Rice Mills ym. v. komissio, tuomio 14.9.1995, 79 kohta, Kok. 1995, s. II-2305).

42 Ensimmäinen tutkimatta jättämistä koskeva peruste on näin hylättävä.

Kanneperuste, jonka mukaan riidanalainen asetus ei koske kantajia erikseen

Asianosaisten perustelut

43 Vastaaja korostaa, että asetus voi koskea taloudellisia toimijoita erikseen ainoastaan, jos sillä vaikutetaan niiden asemaan niille ominaisten tiettyjen erityisten ominaisuuksien takia tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella nämä toimijat erotetaan kaikista muista ja yksilöidään ne samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (asia 25/62, Plaumann v. komissio, tuomio 15.7.1963, Kok. 1963, s. 197 ja asia C-358/89, Extramet Industrie v. neuvosto, tuomio 16.5.1991, Kok. 1991, s. I-2501). Martin Weber GdbR on kuitenkin ainoastaan yksi öljysiementen tuottaja muiden tuottajien joukossa eikä erotu millään tavoin muista samantyyppisistä yrityksistä. Kantajat voivat saada oikeusturvaa toimivaltaisissa Saksan tuomioistuimissa, jotka voivat tarvittaessa saattaa asian yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan perusteella.

44 Lisäksi toimenpiteen normatiivisuuteen ei vaikuta se, että on mahdollista määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että tällainen soveltaminen perustuu objektiiviseen oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen, joka säädöksessä määritellään ottaen huomioon sen tarkoitus (asia 123/77, UNICME v. neuvosto, tuomio 16.3.1978, Kok. 1978, s. 845; asia 26/86, Deutz ja Geldermann v.

neuvosto, tuomio 24.2.1987, Kok. 1987, s. 941; asia C-309/89, Codorniu v. neuvosto, tuomio 18.5.1994, Kok. 1994, s. I-1853; asia C-131/92, Arnaud ym. neuvosto, määräys 24.5.1993, Kok. 1993, s. I-2573).

45 Riidanalaisessa asetuksessa vahvistetaan lopullinen alueellinen viitemäärä asetuksessa N:o 3766/91 ja varsinkin sen 4 artiklassa tarkoitettujen objektiivisten perusteiden perusteella ja näitä perusteita sovelletaan kaikkiin niihin tuottajiin, jotka voivat saada tukea, eikä asetuksessa oteta huomioon hakemuksen jättäneiden henkilöiden yksilöllisiä tietoja. Lisäksi asetukset N:o 3766/91, N:o 515/93 ja N:o 525/93 muodostavat yhdessä lainsäädännöllisen kokonaisuuden.

46 Lopulliset alueelliset viitemäärät on välttämättä vahvistettava vasta silloin, kun kaikki edunsaajat on jo määritelty ainoastaan siksi, että vahvistettujen lopullisten tukien täytyy vastata mahdollisimman hyvin markkinoiden todellisuutta. Niissä tapauksissa, joissa yhteisöjen tuomioistuin on katsonut yksilöllisen oikeusturvantarpeen olevan olemassa siksi, että kyseiset kantajat kuuluvat "suljettuun joukkoon", kysymyksessä olevilla asetuksilla on nimenomaan vaikutettu henkilöiden vakaaseen oikeudelliseen asemaan, josta oli jo säädetty — toisin kuin nyt esillä olevassa asiassa — *lopullisesti*, eikä *ainoastaan väliaikaisesti*. Nyt esillä olevassa asiassa tuen lopullinen määrä tiedettiin kuitenkin vasta lopullisten alueellisten viitemäärien vahvistamisen jälkeen.

47 Asetuksen N:o 3766/91 6 artiklan 2 kohdassa säädetty oikaisu (ks. edellä 9 kohta) ei tue kantajien väitettä, koska tuottaja ei vahvista taattua enimmäispinta-alaa, vaan se vahvistetaan yhteisön tasolla, ja koska vähennys seuraa riippumatta siitä, että tiedettäisiin, kuka tuottaja on aiheuttanut pinta-alan ylittämisen.

48 Vastaaja väittää toissijaisesti, että asetus koskee kantajia erikseen ainoastaan Baijerille vahvistetun lopullisen alueellisen viitemäärän osalta.

49 Kantajat väittävät, että komissio on oikeudellisten virheidensä ja mielivaltaisten toimiensa (ks. edellä 34 kohta) takia vahvistanut riidanalaisessa asetuksessa tarkoitetut lopulliset alueelliset viitemäärät liian pieniksi siten, että suoraan maksettavaa maksua, johon kantajilla on oikeus, on alennettu lainvastaisesti. Riidanalainen asetus koskee siten kantajia suoraan ja erikseen.

50 Asetus koskee kantajien mukaan henkilöitä erikseen ensinnäkin siksi, että kanteen kohteena oleva toimi liittyy jo esitettyihin yksilöityihin hakemuksiin ja että asianosaisten joukkoa ei voida enää toimen toteuttamisen jälkeen laajentaa (yhdistetyt asiat 106/63 ja 107/63, Töpfer ym. v. komissio, tuomio 1.7.1965, Kok. 1965, s. 525 ja asia 88/76, Exportation des sucres v. komissio, tuomio 31.3.1977, Kok. 1977, s. 709), ja toiseksi, koska niiden henkilöiden määriteltävyyden, joita asia koskee, ja toimen välillä on kausaalisuhde (julkisasiamies Mancinin ratkaisuehdotus yhteisöjen tuomioistuimen 23.4.1986 asiassa 294/83, Les Verts v. parlamentti antamaan tuomioon, Kok. 1986, s. 1339, 1341). Suuri määrä päätöksiä on annettu näin ollen asetuksen muodossa (yhdistetyt asiat 41/70, 42/70, 43/70 ja 44/70, International Fruit Company ym. v. komissio, tuomio 13.5.1971, Kok. 1971, s. 411, 21 kohta).

51 Tässä on kysymys juuri tällaisesta tapauksesta, koska asetuksen N:o 3766/91 4 artiklan 2 kohdan perusteella tuottajalla on oikeus maksuun markkinointivuodelle 1992/1993, jos hän on kylvänyt siemenet kyseistä aluetta varten vahvistettuun viimeiseen päivään mennessä ja jättänyt hakemuksen. Riidanalaisessa asetuksessa säädetään yksinomaan tapauksesta, jossa sellaiset hakemukset on jo esitetty aikaisemmin. Komissio on siten pystynyt määrittelemään ne henkilöt, joita asia koskee, ennen toimen toteuttamista ja asianosaisten joukko ei ole voinut laajentua myöhemmin. Mahdollisuuden määritellä ne henkilöt, joille toimi on osoitettu, ja kyseisen toimen välillä on myös suora kausaaliyhteys.

52 Koska kantajat ovat saaneet hakemuksen jättämällä jo vakaan oikeudellisen aseman, oikeudellisesti ei ole merkittävää, että suuri joukko muita öljysiementen tuottajia on saanut samanaikaisesti tämän oikeudellisen aseman. Merkitystä ei myös-

kään ole sillä, miksi kyseisistä alueellisista viitemääristä päätettiin vasta eri tuottajien, siis myös kantajien hakemuksen jättämisen jälkeen.

53 Lisäksi riidanalaisessa asetuksessa on otettu huomioon öljysiementen tuottajien menettely eli asetuksen N:o 3766/91 6 artiklan 2 kohdassa öljysiementen tuottajille asetettu velvollisuus olla ylittämättä sovittua enimmäispinta-alaa.

54 Lopuksi vastaajan toissijaisena esittämä peruste, jonka mukaan asetus koskisi kantajia erikseen vain Baijeria varten vahvistetun lopullisen alueellisen viitemäärän osalta, ei ole perusteltu, koska eri alueelliset viitemäärät on laskettu saman lopullisen viitehinnan perusteella, joka on esillä olevassa asiassa riitautettu.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

55 ETY:n perustamissopimuksen 173 artiklan toisen kohdan, josta on tullut EY:n perustamissopimuksen 173 artiklan neljäs kohta, perusteella luonnollisen henkilön tai oikeushenkilön asetuksen kumoamiseksi nostaman kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytyksenä on, että kanteen kohteena oleva asetus on tosiasiassa päätös, joka koskee kantajaa suoraan ja erikseen (ks. esim. em. asia Codorniu v. neuvosto, tuomion 17 kohta). Asetus on erotettava päätöksestä sen perusteella, onko kysymyksessä yleisesti sovellettava toimi (ks. asia 10/95 P, Asocarne v. neuvosto, määräys 23.11.1995, 28 kohta, Kok. 1996, s. I-2003; asia C-87/95 P, CNPAAP v. neuvosto, määräys 24.4.1996, 33 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa). Yleisesti sovellettava säädös soveltuu objektiivisesti määriteltyihin tapauksiin ja saa aikaan oikeudellisia vaikutuksia abstraktisti määriteltyjen henkilöryhmien osalta (ks. asia C-270/95 P, Kik v. neuvosto, määräys 28.3.1996, 10 kohta, Kok. 1996, s. I-1987).

56 Kuitenkaan ei ole poissuljettua, että luonteensa ja ulottuvuutensa kannalta yleinen säännös voi koskea luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä erikseen, jos sillä vaikutetaan tämän asemaan sille ominaisten tiettyjen erityisten ominaisuuksien tai sellaisen tosiasiallisen tilanteen takia, jonka perusteella tämä toimija erotetaan kaikista muista ja yksilöidään samalla tavalla kuin se, jolle päätös on osoitettu (ks. esim. em. asia Plaumann v. komissio, tuomion s. 223; asia Codorniu v. neuvosto, tuomion 19 ja 20 kohta ja em. asia Asocarne v. neuvosto, määräyksen 43 kohta).

57 Tässä tapauksessa riidanalaisessa asetuksessa vahvistetaan kaikkia yhteisön alueita ja kaikkia kyseisten öljysiementen tuottajia koskevat lopulliset alueelliset viitemäärät markkinointivuodeksi 1992/1993, kuten asetuksen N:o 3766/91 3 artiklan 4 ja 5 kohdassa on säädetty. Nämä lopulliset alueelliset viitemäärät on vahvistettu kolmen perusteen nojalla, eli asetuksen N:o 3766/91 3 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen ennakoitujen alueellisten viitemäärien, asetuksen 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitetun "viitehinnan" ja tarvittaessa asetuksen 6 artiklan 1 ja 2 kohdassa säädetyn mahdollisen taatun enimmäispinta-alan ylittämisen perusteella.

58 Kukin näistä kolmesta perusteesta määritellään luonteeltaan yleisten ja abstraktisten tietojen perusteella ilman, että kantajien kaltaisten yksittäisten tuottajien tilannetta otettaisiin mitenkään huomioon.

59 Itse asiassa ennakoidut alueelliset viitemäärät, jotka saatetaan ajantasalle lopullisilla viitemäärillä, lasketaan ottaen huomioon toisaalta asetuksen N:o 3766/91 3 artiklan 2 kohdassa normatiivisesti vahvistettu yhteisön viitemäärä 384 ecua/ha ja toisaalta yhteisön ja kysymyksessä olevan alueen kyseisten tuotteiden keskimääräiset tuotokset asetuksen 3 artiklan 3 kohdan mukaisesti (ks. edellä 4 ja 6 kohta). Näin ollen ennakoidut alueelliset viitemäärät eivät koske yksittäisten tuottajien tilannetta.

60 Lisäksi lopullisen alueellisen viitemäärän laskemisen perusteena käytetty asetuksen N:o 3766/91 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitettu "viitehinta" vahvistetaan koko yhteisöä varten kyseisenä markkinointivuonna yhteisön markkinoilla tosiasiallisesti todettujen hintojen perusteella. Asiakirjoista käy ilmi, että tässä tapauksessa komission huomioon ottamat markkinahinnat perustuvat jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten sille toimittamiin tietoihin, jotka koskevat eri öljysiementen tietyillä satama-alueilla markkinointivuonna 1992/1993 todettuja tukkuhintoja ja/tai hintoja "vapaasti öljypuristamolla" siten, että niissä ei ole otettu huomioon yksittäisiä liiketoimia ja vielä vähemmän kantajien kaltaisten yksittäisten tuottajien tilannetta.

61 Mitä tulee asetuksen N:o 3766/91 6 artiklan toisessa kohdassa säädettyyn mahdollisuuteen vähentää lopullisia viitemääriä silloin, kun taattu enimmäispinta-ala ylitetään, on syytä todeta, että taattu enimmäispinta-ala vahvistetaan yhteisön tasolla, ja yhteisön tasolla myös lasketaan sen mahdolliset ylittämiset. Toisin kuin kantajat väittävät — säädetty vähentäminen kohdistuu näin ollen objektiivisesti kaikkiin kyseisiin yhteisön tuottajiin yksittäisten tuottajien tilanteesta riippumatta.

62 Tästä seuraa, että riidanalaisen asetuksen on katsottava olevan yleisesti sovellettava säädös, joka koskee kyseisiä tuottajia yleisesti ja abstraktisti. Sama koskee Baijerille vahvistettua lopullista alueellista viitemäärää 517 ecua/ha.

63 Sen perusteen osalta, jonka mukaan riidanalainen asetus "koskee kantajia erikseen", koska he kuuluvat "suljettuun joukkoon", on todettava, että jätettyään 24.5.1992 hakemuksensa ja toimitettuaan 23.8.1992 satoilmoituksensa ja toimivaltaisten viranomaisten myönnettyä heille 23.9.1992 oikeuden ennakkomaksun saamiseen, kantajat kuuluivat tosiasiallisesti riidanalaisen asetuksen antamisajankohtana lukumäärältään määrättyihin tuottajiin eli sellaisiin, jotka olivat: i) kylvänet

vaadittujen edellytysten mukaisesti siemenet vuoden 1992/1993 satoa varten, ii) jättäneet vaaditut tiedot ja selvitykset sisältäneen hakemuksen, iii) esittäneet satoilmoituksen ja iv) saaneet ennakkomaksuna 50 prosenttia ennakoidusta alueellisesta viitemäärästä (ks. asetuksen N:o 3766/91 4 artikla ja asetuksen N:o 615/92 3, 4, 5 ja 6 artikla).

64 Kuitenkin yhteisöjen tuomioistuimen ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan säädöksen yleiseen sovellettavuuteen ja siten sen yleiseen luonteeseen ei vaikuta se, että on mahdollista vaihtelevan täsmällisesti määritellä niiden oikeussubjektien lukumäärä, joihin säädöstä sovelletaan tiettynä ajankohtana, tai jopa nimetä nämä oikeussubjektit, jos on selvää, että tällainen soveltaminen perustuu objektiiviseen oikeudelliseen tai tosiasialliseen tilanteeseen, joka säädöksessä määritellään (ks. esim. em. asia Asocarne v. neuvosto, määräyksen 30 kohta; asia CNPAAP v. neuvosto, määräyksen 34 kohta ja asia T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto ym. v. komissio, määräys 29.6.1995, Kok. 1995, s. II-1941, 48 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

65 Tässä asiassa on kysymyksessä juuri tällainen tapaus (ks. edellä 57—62 kohta). "Suljettu joukko", johon kantajat vetoavat, johtuu nimittäin asetuksella N:o 3766/91 perustetun järjestelmän luonteesta ja se koskee kantajia ainoastaan samalla tavalla kuin kaikkia muitakin samassa tilanteessa olevia öljysiementen tuottajia.

66 Oikeuskäytäntö, johon kantajat viittaavat (ks. edellä 50 kohta), ei sovellu tähän asiaan. Tässä oikeuskäytännössä nimittäin viitataan sellaisiin tiettyihin erityisiin tilanteisiin, jotka koskevat joko erillisiä tuontilisenssihakemuksia, jotka on tehty asetetun lyhyen määräajan kuluessa ja jotka koskevat tiettyjä määriä (ks. em. asia Töpfer v. komissio, tuomion s. 533; em. asia International Fruit Company ym. v. komissio, tuomion 16—22 kohta; asia 62/70, Bock v. komissio, tuomio 23.11.1971, Kok. 1971, s. 897, 10 kohta ja asia C-354/87, Weddel v. komissio, tuomio 6.11.1990, Kok. 1990, s. I-3847, 20—23 kohta; ks. myös vastaavasta tilanteesta asia 232/81, Agricola commerciale olio v. komissio, tuomio 27.11.1984, Kok. 1984, s. 3881), tai tiettyyn ryhmään kuuluvia vientitodistuksia, joiden osalta tuki vahvistettiin etukä-

teen, jotka oli saatu tietyn ajanjakson aikana ja jotka olivat voimassa vielä tiettyyn määräpäivään asti (ks. em. asia Exportations des sucres v. komissio, tuomion 9—11 kohta ja asia 100/74, CAM v. komissio, tuomio 18.11.1975, Kok. 1975, s. 1393, 14—19 kohta). Esillä olevassa asiassa on sitä vastoin kyse yleisesti sovellettavasta säädöksestä, jota sovelletaan erotuksetta kaikkiin yhteisön öljysiemenen tuottajiin ottamatta huomioon tiettyjen tuottajien erityistä tilannetta tai yksittäisten hakemusten luonnetta tai sisältöä.

67 Kantajat korostavat vielä kuitenkin, että riidanalainen asetus vaikutti heidän "vakaaseen oikeudelliseen tilanteeseensa", joka heillä oli asetusta annettaessa. On siis tutkittava, voidaanko heidät yksilöidä edellä mainitussa tuomiossa Codorniu v. neuvosto tarkoitetulla tavalla, siten kuin yhteisöjen tuomioistuin on tulkinnut tuomiota edellä mainituissa asioissa Asocarne v. neuvosto ja CNPAAP v. neuvosto antamissaan määräyksissä, joiden mukaan tietyissä olosuhteissa yleisesti sovellettava säännös voi koskea taloudellista toimijaa erikseen, sikäli kuin se vaikuttaa tämän erityisiin oikeuksiin.

68 Tältä osin on syytä todeta, että kantajat, jotka olivat täyttäneet kaikki vaaditut edellytykset ja jotka olivat jo saaneet ennakkomaksuna 50 prosenttia ennakoidusta alueellista viitemäärästä, saattoivat olettaa ennen riidanalaisen asetuksen antamista, että he saavat viimeistään 60 päivän kuluessa alueellisten viitemäärien julkaisemisesta (asetuksen N:o 615/92 8 artikla) kansallisilta viranomaisilta suoraan maksettavan maksun, jota on korotettu tai alennettu asetuksen N:o 3766/91 3 artiklan 4 kohdan mukaisesti, jos todettu viitehinta vaihtelee yli 8 prosenttia ennakoituun viitehintaan verrattuna, ja jota on tarvittaessa tarkistettu asetuksen 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti, jos taattu enimmäispinta-ala on ylitetty.

69 Tästä seuraa ensinnäkin, että kantajilla ei ollut ennen riidanalaisen asetuksen antamista oikeutta täsmällisen kokonaismäärän saamiseen suoraan, ja toiseksi, että kantajien oikeudellinen tilanne ei eronnut kenenkään muun sanotussa asetuksessa tarkoitetun tuottajan tilanteesta. Tällaisessa tilanteessa ei voida katsoa, että vain sen

seikan takia, että kantajat ovat jättäneet vaaditut hakemukset ja ilmoitukset sekä jo saaneet ennakkomaksun, kantajien erityisiä oikeuksia olisi loukattu siten, että asetuksen voitaisiin katsoa koskevan heitä erikseen edellä mainitussa tuomiossa Codorniu v. neuvosto tarkoitetulla tavalla.

70 Tässä tapauksessa kantajien oikeudet nimittäin konkretisoituivat vasta kansallisten viranomaisten 28.4.1993 tekemässä erityisessä päätöksessä, jossa kantajille määrättiin maksettavaksi suoraan täsmällinen lopullinen määrä (ks. edellä 22 kohta). Koska kantajat voivat riitauttaa tämän päätöksen toimivaltaisessa kansallisessa tuomioistuimessa (ks. edellä 24 kohta), tämä tuomioistuin voi tarvittaessa EY:n perustamissopimuksen 177 artiklan ensimmäisen kohdan b alakohdan mukaisesti saattaa yhteisöjen tuomioistuimen käsiteltäväksi ennakkoratkaisukysymyksen, missä yhteydessä yhteisöjen tuomioistuimella on toimivalta päättää yhteisön toimielimen säädösten pätevyydestä ja tulkinnasta.

71 Edellä esitetystä seuraa, että riidanalainen asetus ei koske kantajia erikseen. Kanne on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Oikeudenkäyntikulut

72 Työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantajat ovat hävinneet asian, heidät velvoitetaan korvaamaan komission oikeudenkäyntikulut, koska komissio on niitä vaatinut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu toinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Kantajat velvoitetaan korvaamaan yhteisvastuullisesti oikeudenkäyntikulut.

Kirschner Vesterdorf Bellamy

Kalogeropoulos Potocki

Julistettiin Luxemburgissa 10 päivänä heinäkuuta 1996.

H. Jung H. Kirschner

kirjaaja laajennetun toisen jaoston puheenjohtaja